

[Lawaetz]

lingsrådet er overflødig. Det er nedsat administrativt af statsministeren, og det har fungeret udmærket i nogle år. Det er vor indstilling, at det er ganske overflødig at ophøje det til lov. I øvrigt finder vi, at dette råd har udfyldt sin mission og burde nedlægges, i stedet for at man pålægger samfundet en ny kostbar organisation af hele dette råd. Lovforslaget herom må vi ved tredje behandling stemme imod.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg synes, det er både positivt og glædeligt, at vi nu har kunnet afgive betænkning om de tre ligebehandlingslove. Selv om det nok er urealistisk at tro, at den reelle ligestilling mellem kvinder og mænd bliver total, fordi vi vedtager disse tre love, så er det vel alligevel sådan, at disse love kan medvirke til, at vi kommer et godt stykke videre i ligestillingsarbejdet. Der er i vort samfund en almindelig, men meget stærk udvikling i gang i retning af større ligestilling mellem kønnene. Ved at vedtage disse tre love viser folketingset, at det støtter disse bestræbelser, der er i samfundet.

Erfaringerne har desværre ofte vist, at den formelle eller den juridiske ligestilling ikke automatisk medfører en reel ligestilling, og jeg skal i denne forbindelse blot pege på to eksempler. Der har ikke i Danmark været ført én eneste sag om ligeløn, siden loven om ligeløn trådte i kraft i 1975, og der er nok ikke grund til at antage, at den reelle ligeløn skulle være gennemført overalt i vort samfund. For det andet har vi siden 1921 haft en lov, der siger, at mænd og kvinder har lige adgang til stillinger inden for staten. Dette har heller ikke medført en reel ligestilling mellem mænd og kvinder inden for den offentlige sektor.

Men spørgsmålet er, om disse erfaringer skal afholde os fra at vedtage ligebehandlingsloven. Det mener jeg ikke. Jeg tror, at ligebehandlingsloven vil være en nødvendig forudsætning for den reelle ligestilling mellem kvinder og mænd på arbejdsmarkedet, og jeg tror, at den blotte eksistens af loven vil være væsentlig som et middel til at fremme den nødvendige holdningsændring.

Det konservative folkeparti gav ved førstebehandlingen af disse lovforslag udtryk for sin positive holdning, men pegede samtidig

på, at vi fandt, at der var visse problemer. For det første fandt vi, at der var problemer med den såkaldte annonceringsregel. Jeg fandt egentlig, at den var lidt overflødig, for når lovens hovedsigte er ligebehandling, så ville det egentlig være i strid med dette hovedsigte at annoncere efter henholdsvis mænd eller kvinder. Udvalgsarbejdet har imidlertid vist, at det kan være rimeligt at medtage en sådan regel. Vi er enige med arbejdsministeren i, at der skal optages forhandlinger med Danske Dagblades Forening om udarbejdelse af retningslinjer for annoncering, således at de arbejdsgivere, der søger arbejdskraft, kan få vejledning om udformning af kønsneutrale annoncer, for formålet med denne bestemmelse er jo at få gennemført ligebehandling gennem vejledning og ikke blot at indføre en form for straffebestemmelser.

Den anden betænkelighed, som jeg gav udtryk for under første behandling, drejede sig om den såkaldte graviditetsregel. Som bestemmelsen er udformet, yder den ikke umiddelbart den enkelte kvinde nogen reel beskyttelse mod at blive afskediget på grund af graviditet. Afskedigelsen må ikke foretages med henvisning til graviditeten, men afskedigelse kan blot begrundes med samarbejdsvanskeligheder eller andre uoverskuelige forhold. Det vil altså blive et bevisspørgsmål, hvad der har været tale om. På den anden side må det erkendes, at hvis det drejer sig om virksomheder, som konsekvent gennem længere tid afskediger de kvinder, der bliver gravide, må beskyttelsen antages at kunne slå igennem, fordi beviset så må antages at være ganske klart. Dertil kommer, at man om graviditetsreglen kan anvende det samme argument, som jeg anvendte om lovforslaget som helhed, at alene eksistensen af en sådan regel kan medføre en holdningsændring, der bevirker, at forskelsbehandling ikke forekommer. Jeg synes også, det er vigtigt at pege på, at det er urimeligt, at man i en periode med stor kvindearbejdsløshed og dalende fødselstal ikke forsøger at gøre vilkårene for kvinderne på arbejdsmarkedet bedre.

Vi er tilfredse med, at arbejdsministeren har stillet ændringsforslag om, at en gravid kvinde senest tre måneder før forventet fødsel skal give meddelelse til arbejdsgiveren om, hvornår hun agter at påbegynde sin barselorlov. Vi mener, at denne regel vil løse en